

VIITORUL NOSTRU SE REGĂSEȘTE ÎN TRECUT

În ultimii ani, România se străduiește să devină o destinație turistică care să satisfacă cât mai multe nevoi, gusturi și motivații atât pentru europeni cât și pentru orice altă persoană interesată să exploreze zone cu profunde semnificații sufletești, spirituale, culturale, științifice. Am fost și încă mai suntem binecuvântați cu o „avere” inestimabilă, resurse turistice unice, munți ce poartă pe umeri veșnicia, ape repezi sau line, cascade, peșteri și multe alte locuri pe care înaintașii le-au sfințit cu energia lor pozitivă, cu pofta de viață caracteristică românului care atunci când dă de greu cântă sau joacă și pe care ne-au lăsat-o moștenire fără să ceară nici o garanție, cu singura condiție nerostită aceea de a iubi, prețui și de a lăsa-o mai departe nepoților și strănepoților noștri.

Oriunde am pleca în lume pentru un trai mai bun, „iarba verde de acasă să ne rătăcim prin lume nu ne lasă”. Sufletul pământului românesc nu ne lasă să ne pierdem identitatea, ne aduce aminte de plaiurile natale, de străbunii noștri care i-au impresionat pe străinii ce ne-au vizitat Principatele Române cu sute de ani în urmă, cu o trăsătură devenită în prezent definitorie pentru nația românească, și anume OSPITALITATEA.

Călători străini, fie clerici, istorici, diplomați scriitori, profesori sau simpli peregrini care au pus piciorul pe plaiurile noastre au fost impresionați în primul rând de felul în care locuitorii ofereau mâncare și adăpost străinilor fără nici o plată. Italianul Nicolo Barsi nota: "Am aflat prin aceste locuri un obicei, cel mai frumos din câte am întâlnit prin toate părțile lumii pe unde am umblat. Oamenii obișnuiesc în acest oraș (Huși), ca de altfel în tot restul țării, să dea de mâncare și loc de adăpost tuturor străinilor fără nici o plată".

Având în vedere evoluția omenirii, a societăților, era necesar ca la un moment dat, acest obicei să se desfășoare într-un mod organizat, evoluat, cu implicații în sfera economiei ajungând la momentul actual să discutăm despre turism, mai exact despre turismul românesc.

Una dintre coordonatele de bază ale acestuia este fără dar și poate ospitalitatea românească. Alături de resursele turismului care aparțin moștenirii comune ale neamului, ospitalitatea ne definește ca nație.

Așa cum îi stă bine românului am ales să nu vorbesc despre acea ospitalitate de pe marginea drumului materializată în munți de gunoaie, sau cea din gări, orașe, unde lipsesc panourile și indicatoarele de orientare și multe alte neajunsuri care „știrbesc” acea ospitalitate primită ca zestre de la înaintașii noștri.

Să vedem partea plină a paharului și să ne bucurăm de acea ospitalitate caracterizată de legătura care se stabilește pe termen lung între cel care ne vizitează meleagurile și localnici, între turist și cel care prestează servicii turistice, o legătură ce poate deveni o frumoasă poveste de prietenie.

Destinațiile turistice din România, serviciile turistice oferite, programele turistice concepute, gastronomia românească, portul popular, bogăția și frumusețea datinilor și obiceiurilor străbune nu au nici o valoare dacă accentul nu se axează pe ospitalitate, pe ceea ce simte vizitatorul când se întâlnește cu românul.

Dacă luăm ca exemplu un restaurant este imposibil să aibă succes fără să ofere o atenție deosebită și servicii impecabile clienților săi, alături de meniuri gustoase și atmosferă unică sau impecabilă. O serie de studii ce au vizat cele mai mari lanțuri și pizzerii din București au arătat că ospitalitatea vizează mai nou cantitatea și nu calitatea, abilitățile de vânzare a ospătarilor fiind la un nivel scăzut. Acea „ospitalitate moștenită” iată că a suferit mutații sub imboldul banului câștigat cât mai repede și mult dacă se poate, cu angajarea unor lucrători fără experiență, fără cunoașterea unei limbi de circulație internațională sau mai exact nespecializați, ușor de angajat pe termen scurt și ieftin de plătit și de multe ori fără acel zâmbet cald care te face să revii.

Nu doar lucrătorii poartă povara eșecului ci chiar managerii care nu iau în calcul nevoile clienței, care nu investesc în perfecționarea angajaților, în specializarea lor, în motivarea acestora.

Așteptările clienței românești, indiferent de categoria de servicii turistice solicitate, au crescut față de anii anteriori, lumea nu dorește doar să ia masa și să plece, nu dorește doar să doarmă ci vrea să primească informații corecte, recomandări, vrea ținută impecabilă din partea ospătarului, sugestii atunci când se află în impas sau dilemă, să poată lua decizii vis a vis de timpul petrecut pe plaiurile noastre.

Este necesar ca prestatorii de servicii turistice, întreaga resursă umană să se implice cu pasiune și angajament, să fie gazde excepționale și să preîntâmpine orice nevoie a clientului, să se ocupe de orice detaliu pentru a transforma orice călătorie într-o experiență de neuitat.

După părerea mea, salvarea turismului românesc, a ospitalității își are soluția în viața de la țară, satul românesc păstrează încă nealterate valorile morale, bunul simț, obiceiurile, tradițiile bunele maniere, felul în care conlucrează cu etnicii, coordonate care îl fac pe vizitator să revină, să-și facă prieteni...

Brațele deschise ale omului de la țară îmbrăcat în port popular, poalele pline cu plăcinte ale bucovinencilor, laptele proaspăt muls, palinca și bucatele maramureșene, plachia oltenească, brânza sibienilor nu ar avea nici un gust dacă nu s-ar investi în stabilirea unei relații vizitator-localnic bazată pe ospitalitate ridicată până la gradul de prietenie.

Cât de minunate sunt drumețiile în natură, vacanțele în satele bucovinene și maramureșene unde dormitul în fân e terapie pentru insomnie, pădurile care deși își plâng arborii transformați în prea multă cherestea încă mai primesc la umbra răcoroasă vizitatori fără taxă de intrare, pelerinajele la mănăstiri retrase de tumultul citadin, stânele turistice unde vizitatorul își mulge singur laptele, prispele din Bucovina sau Maramureș pe care câte o bătrână deapănă lână și legende locale știute de la bunicii săi sau coase ia românească-oglină a sufletului românesc, colindul copiilor în seara de Crăciun, tăiatul porcului, vopsitul ouălelor la Moldovița.

Ce mirific sună cântecul popular încât se prind în hore săteanul român cu cei de altă etnie, cu francezul, cu neamțul, italianul sau chinezul! Ce spectacol de culoare și evantai de tradiții și obiceiuri se oglindesc în cadrul diverselor sărbători, Ziua Recoltei din 7 septembrie, sărbătorită cu mare fast de etnicii poloni din zonele Mănăstirea Humor și Cacica, Hramul Catedralei Adormirea Maicii Domnului de la Cacica, Festivalul Național al Ouălor și al Păstrăvului de la Ciocănești și multe altele!

De ce la țară totul pare atât de curat și pur, simplu atât de simplu încât limba română e învățată cu drag de câte un chinez îndrăgostit de România? De ce la țară se pare că turismul este o activitate de succes?

Politicile și activitățile turistice trebuie conduse cu respect față de moștenirea culturală, artistică și arheologică, pe care noi trebuie să o apărăm și să o transmitem generațiilor viitoare.

Activitatea turistică trebuie astfel planificată, încât să repecte normele dezvoltării durabile, ale turismului durabil, să permită supraviețuirea și înflorirea produselor culturale tradiționale, a meșteșugurilor și folclorului în loc să provoace degenerarea și standardizarea lor.

O grijă deosebită trebuie acordată păstrării și îmbunătățirii monumentelor, sanctualelor și muzeelor cât și a șantierelor arheologice și istorice care trebuie larg deschise vizitelor turistice. Ar fi bine de încurajat accesul la monumentele și proprietățile culturale aflate în posesie particulară, cu respectarea drepturilor proprietarilor, precum și la clădirile religioase, fără prejudicierea nevoilor normale de rugăciune.

Implicarea generației actuale în acest sens este binevenită cu atât mai mult cu cât domeniul turismului oferă locuri de muncă diverse, afaceri de perspectivă și ne ajută să fim

români în țara noastră nu români în țări străine, ceea ce face diferența rămânând totuși educația, specializarea aleasă în acest domeniu, implicarea totală, dragostea pentru frumos motive care m-au determinat și pe mine să aleg ca domeniu de studiu în cei 4 ani de liceu și în perspectivă, turismul.

Resursele financiare rezultate din vizitele la monumente și locuri de cultură, cel puțin în parte, trebuie utilizate pentru întreținerea, salvagardarea, dezvoltarea și înfrumusețarea acestor moșteniri fără de care nu am avea identitate și nici continuitate, pentru că: „VIITORUL NOSTRU SE REGĂSEȘTE ÎN TRECUT”!